

Pamati un galvenie argumenti

Šī apelācijas sūdzība ir iesniegta par Vispārējās tiesas spriedumu, ar kuru tā noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja Apelāciju pirmās padomes 2009. gada 23. jūlija lēmumu noraidīt apelācijas sūdzības iesniedzējas pieteikumu reģistrēt grafisku preču zīmi, ko veido pelēkas un sarkanas krāsas horizontāla kombinācija.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja savu apelācijas sūdzību pamato ar Regulas (EK) Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārākumu, kas balstās uz četriem pamatiem.

Pirmkārt, pārbaudot atšķirtspēju, Vispārējā tiesa esot ņēmusi vērā citu apzīmējumu nevis reģistrācijai pieteikto preču zīmi. Vispārējā tiesa esot nevis pārbaudījusi apzīmējumu tā kopumā, bet gan esot ņēmusi par pamatu patvaļīgi izkārtotu gaiši pelēkas un satiksmē izmantotās sarkanās krāsas kombināciju. Šajā gadījumā neesot ievērotas krāsu sistēmatikas īpatnības, lai gan šo krāsu konkrētais izkārtojums strīdus preču zīmē esot preču zīmes reģistrācijas pieteikuma daļa un konkretizējot apzīmējumu.

Otrkārt, novērtējot atšķirtspēju, Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā, attiecībā uz kādiem konkrētiem pakalpojumiem preču zīme ir pieteikta reģistrācijai, un aizsardzības neiespējamību esot pārbaudījusi saistībā ar pavisam citām precēm. Preču zīmes neesošā, kā uzskata Vispārējā tiesa, atšķirtspēja spriedumā izrietot no tā, ka noteikti priekšmeti vai attiecīgi preces parasti tiek veidoti attiecīgajās krāsās (lokomotīvu daļas un dzelzceļa līniju sadales skapji, ceļu satiksmes zīmes, dzelzceļu satiksmes barjeras un satiksmes zīmes, kā arī vilcieni un platformu malas). Tomēr attiecība uz šīm precēm strīdus preču zīme neesot pieteikta. Vispārējā tiesa neesot sniegusi pamatojumu, kāpēc iespējamā strīdus preču zīmes aizsardzības neiespējamība saistībā ar noteiktām precēm, kuras ietilpst satiksmes vai dzelzceļa satiksmes jomā, būtu pamats šajā lietā reģistrācijai pieteiktās pakalpojumu preču zīmes aizsardzības neiespējamībai.

Treškārt, novērtējot preču zīmes atšķirtspēju, Vispārējā tiesa esot izmantojusi neprecīzu tiesisko pamatu, jo preču zīmju attiecībā uz precēm un pakalpojumu preču zīmju atšķirtspēju tā esot novērtējusi vienādi. Vispārējā tiesa neesot ievērojusi, ka atšķirīgas apzīmējumu kategorijas sabiedrība neuztvers obligāti vienādi. Lai gan patērētājs, iespējams, neesot pieradis secināt par preču izcelsmi, pamatojoties uz preču vai to iepakojuma krāsu bez grafiskiem vai vārdiskiem elementiem, jo preces un iepakojums parasti esot krāsains, pakalpojumu gadījumā situācija esot pilnīgi citāda. Tā kā pakalpojumi pēc savas dabas esot bezkrāsaini, patērētāju uztvere saistībā ar pakalpojumu krāsām esot pilnīgi citāda nekā uztvere saistībā ar preču krāsām. Tādējādi, novērtējot krāsu atšķirtspēju, esot jānodala preces un pakalpojumi.

Ceturtkārt, novērtējot konkrētās preču zīmes atšķirtspēju, Vispārējā tiesa esot sagrozījusi nozīmīgos faktus un nepietiekami pamatojusi savu spriedumu. Vispārējā tiesa bez jebkāda pama-

tojuma esot pieņēmusi, ka horizontālas krāsu līnijas parasti tiek izmantotas par vilcienu dekoratīvajiem elementiem. Šajā sakarā neesot ticis ievērots, ka šajā gadījumā runa ir par konkrētās krāsu preču zīmes atšķirtspējas vērtējumu un nevis par strīpām uz dzelzceļa vagoniem kopumā. Vispārējā tiesa tāpat neesot ievērojusi, ka strīdus preču zīme reģistrācijai ir pieteikta nevis attiecībā uz dzelzceļa vagoniem, bet gan attiecībā uz 39. klasē ietilpstošiem pakalpojumiem. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēja esot izteikusi plašu argumentāciju, ka krāsu elementi dzelzceļa satiksmes jomā tiekot uztverti nevis kā dekoratīvi elementi, bet gan kā izcelsmes norāde. Šo apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju Vispārējā tiesa neesot izskatījusi.

Prasība, kas celta 2011. gada 15. februārī — Eiropas Komisija/Nīderlandes Karaliste

(Lieta C-65/11)

(2011/C 130/19)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — A. Nijenhuis un D. Triantafyllou)

Atbildētāja: Nīderlandes Karaliste

Prasītājas prasījumi

Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka, neapspriežoties ar PVN komiteju un atļaujot, ka neapliekamas personas pievienojas vienai nodokļu vienībai, kā tas izriet no 1991. gada 18. februāra Lēmuma Nr. VB91/347, Nīderlandes Karaliste nav izpildījusi Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK (¹) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 9. un 11. pantā paredzētās prasības;

— piespriest Nīderlandes Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas 2006/112/EK 9. panta 1. punktā ir noteikts, ka “nodokļa maksātājs” ir jebkura persona, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru saimniecisku darbību, neatkarīgi no šīs darbības mērķa vai rezultāta. PVN direktīvas 11. pantā ir noteikts, ka, apspriedusies ar padomdevēju komiteju pievienotās vērtības nodokļa jautājumos (turpmāk — “PVN komiteja”), katra dalībvalsts par vienu nodokļa maksātāju var uzskatīt personas, kuras veic uzņēmējdarbību attiecīgās dalībvalsts teritorijā un kuras, kaut arī juridiski patstāvīgas, ir cieši saistītas cita ar citu finansālām, saimnieciskām un organizatoriskām saitēm.

Komisija uzskata, ka Nīderlandes Karaliste, atļaudama, ka neapliekamās personas pievienojas vienai nodokļu vienībai, nav izpildījusi Direktīvas 2006/112/EK 9. un 11. pantā paredzētās prasības. Turklāt, neapspriežamās ar PVN komiteju, Nīderlandes Karaliste nav ievērojusi PVN direktīvas 11. pantu.

(¹) OV L 347, 1. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2010. gada 15. decembra spriedumu lietā T-188/10 DTL Corporación, SL/Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) 2011. gada 16. februārī iesniedza DTL Corporación, SL

(Lieta C-67/11 P)

(2011/C 130/20)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: DTL Corporación, SL (pārstāvis — A. Zuazo Araluze, advokāts)

Pārējie lietas dalībnieki: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) un *Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L.*

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- pilnībā atcelt Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2010. gada 15. decembra spriedumu lietā T-188/10;
- apmierināt šos pirmajā instancē izvirzītos prasījumus:
  - 1) atcelt ITSB Apelāciju otrās padomes 2010. gada 17. februāra lēmumu lietā R 767/2009-2;
  - 2) grozīt minēto lēmumu ar citu lēmumu, ar kuru tiktu noraidīti *Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, SL* tolaik iesniegtie iebildumi pret Kopienas grafiskas preču zīmes "SOLARIA" Nr. 5153325 reģistrāciju, atļaujot reģistrēt minēto Kopienas preču zīmi attiecībā uz visiem reģistrācijas pieteikumā minētajiem pakalpojumiem, kas ietilpst 37. un 42. klasē;
  - 3) piespriest ITSB un pārējiem lietas dalībniekiem, kas iebilstu pret šo prasību, atlīdzināt šajā procesā radušos tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

- 1) Vispārējā tiesa esot pieļāvusi procesuālo normu pārkāpumus par sliktu apelācijas sūdzības iesniedzējas interesēm, jo nemaz neesot ņemts vērā lūgums apturēt tiesvedību saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 77. panta c) un d) apakšpunktu (Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 58. pants).
- 2) Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Savienības tiesības, jo ar spriedumu esot pārkāpts Padomes Regulas (EK) Nr. 40/94 (¹)

(tagad — Padomes Regula (EK) Nr. 207/2009 (²)) 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts, skaidri norādot, ka:

- a) Kopienas preču zīmes, kas ir strīda priekšmets, vārdiskais elements ir tās dominējošais elements;
- b) minētais vārdiskais elements nav dominējošais preču zīmes elements; šī pretruna izšķiroši ietekmē sajaukšanas iespējas novērtējumu (Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 58. pants).

(¹) Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.).

(²) Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 24.03.2009, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2011. gada 18. februārī iesniedza Bundesverwaltungsgericht (Vācija) — Vācijas Federatīvā Republika/Y

(Lieta C-71/11)

(2011/C 130/21)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesverwaltungsgericht

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Vācijas Federatīvā Republika

Atbildētājs: Y

Citi lietas dalībnieki: *Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht; Bundesbeauftragter für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvas 2004/83/EK (¹) 9. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ne katra iejaukšanās ticības brīvībā, ar ko tiek pārkāpts ECPAK 9. pants, ir vajāšanas darbība pirmās minētās tiesību normas izpratnē, bet gan nopietns ticības brīvības kā cilvēka pamattiesību pārkāpums tikai tad, ja ir negatīvi ietekmēti ticības brīvības galvenie aspekti?
- 2) Gadījumā, ja uz pirmo jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde:
  - a) vai ticības brīvības galvenie aspekti attiecas tikai uz piederību konfesijai un reliģiskām darbībām mājās un tuvākajā apkārtnē vai vajāšanas darbība Direktīvas 2004/83/EK 9. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē var būt arī tad, ja publiska ticības praktizēšana izcelsmes valstī apdraud veselību, dzīvību vai fizisko brīvību un tāpēc pieteikuma iesniedzējs no tās atsakās?